

Kuva: Jaana Jokinen

KUOHIJOEN SANOMAT 8.2022

KUOHJOEN SANOMAT

Puolueista, rahasta ja ilmoituksista riippumaton aikalaisen ilmainen uutislehti.
Päätoimittaja: Arnold Kirveskoski, kylätoimittaja Yrjö Järventausta, lintutoimittaja Edvard Kuiri, kalatoimittaja E. Kiviriippa ja kulttuuritoimittaja Rafael Martikainen.
Logo; Kylän nimikkolintu, kuva Tapani Lindstedt. Toimituksen osoite Posentie 2, 14980 Kuohijoki, e-mail: raimo.maurola@elisanet.fi P0408228192. Kahdestoista vuosikerta 16.10.2022 n:o 8.2022, aikaisempia voi lukea Google: Kuohijoki

Pääkirjoitus

Kaipausta

Kaipaam kesää, niitä helteisiä päiviä, valoisia öitä, lämpöisiä vesiä ja runsaita mustikka saaliita. Kalan saaliitakin, vaikka ne jäivätkin vähäisiksi. Kaipaam viheriäisiä nurmikoita ja peltojen reunoilla kukkivia kukkaketoja, perunamaatakin, muuttolintuja, ja niitä kesätapahtumia, joista koronan jälkeen saimme kaikki taas nauttia. Kaipaam ystäviä – kyläläisiä, mökkiläisiä, jotka ovat palanneet kotikuntiinsa tai muualle Eurooppaan. Kaipaam myöskin kylän läpi virtaavaa jokea, sen rantoja ja rannoilla pesiviä monia lintuja, erityisesti Hannua ja Kerttua, jotka niin monena keväänä ovat palanneet joelle, ja leimautuneet poikasineen kyläläisiksi.

Nyt alkaa olla aika heittää hyvästit heille ja toivottaa taas paluuta ensi keväänä. Kaipaam myöskin lukijoitani ja heidän kommenttejaan, joiden ansiosta toimitus on pysynyt pystyssä. Siitä kiitos avustajille, kirjoittajille ja kommentaattoreille. Se, mitä en kaipaa, on hirvikärpäset ja ennustettu uusi korona-aalto.

Jos toivoa saisin, niin runsaita sateita saisi tulla, jotta ihmisten kuivuneet kaivot täyttyisivät. Lunta ja kantavia jäitä toivon talveksi, että kalamiehet pääsisivät talviverkoille, syysviljat - ja metsät talvehtisivat hyvin. Ja kyllä bensen hintakin saisi pudota entiselleen.

Mies miekkaan tarttunut on juuri,
riittänyt ei; oma maansa suuri.
Oi rauha – raukka maahan lyöty.
Mies kalpaa heiluttaa – maansa itkee,
kun kaatuu monta miestä nuorta.
– Jo kalske kolkuttelee rajoillamme.

Terveisin *Arnold Kirveskoski* päätoimittaja

Kulttuuria

Kulttuuritoimittaja *Rafael Martikainen*

Lukijan palsta

Tällä palstalla julkaisemme lukijoidemme kirjoituksia, runoja, ja kuvia tarinoiden ohessa. Kovin ahnaasti lukijat eivät ole tätä mahdollisuutta käyttäneet hyväkseen, mutta aina silloin tällöin toimituksen sähköpostiin tupsahtaa julkaisukelpoisia kirjoituksia, kuten alla olevat kirjoitukset. Toimituksessa teksteihin voidaan, tehdä vain vähäisiä teknisiä korjauksia, ja valokuvien kokoa muuttaa, ilman, että ne vaikuttaisivat kirjoitusten tai valokuvien sisältöihin.

Lehden jatkuvuuden turvaamiseksi pyydänkin lukijoita teroittamaan kynänsä ja ryhtymään, omaksi ja muidenkin iloksi, kirjoituspuuhiin. Kirjoituksen aihe on vapaa, kunhan se jollain tapaa, vaikkapa puun takaa, sivuaa Kuohijokea. Sekin riittää, jos kirjoittaja on joskus käynyt Kuohijoella. Kirjoittaminen antaa sisältöä elämään. Jos kirjoitus ei syystä tai toisesta suju, tai aika ei riitä siihen, niin aina voi lähettää toimitukselle juttuvinkkejä ja kuvia julkaistavaksi. Ellei erikseen ole mainittu, niin valokuvat ovat toimituksen omia.

Pälkäne

Pälkäneen kunnan kotisivuilla osiossa: Kulttuuri ja vapaa-aika >
Vapaa-ajan asukkaat

Sivulla hehkutetaan:

”Pälkäneen kuntaa voi hyvällä syyllä kutsua mökkikunnaksi, sillä kunnassa on noin 4200 vapaa-ajanasuntoa. Vapaa-ajanasukkailla on suuri merkitys niin kunnalle kuin kylille, ja monissa kylissä pystytään ylläpitämään parempaa palvelutarjontaa vapaa-ajanasukkaiden ansiosta.

”Pälkäneen kunnassa toimii vapaa-ajanasukastoimikunta, jonka kautta myös kesäasukkaat pääsevät osallistumaan kunnan kehittämiseen. Toimikunnan tehtävänä on edistää kunnan ja vapaa-ajanasukkaiden välistä vuorovaikutusta ja tiedonkulkua sekä tarjota vapaa-ajanasukille mahdollisuus vaikuttaa kunnan päätöksentekoon”.

Toimikuntaan on nimetty kymmen henkilöä, joista neljä on kunnan edustajia. Puheenjohtajana toimii Mirva Kittilä, joka toimii myös kunnanvaltuuston puheenjohtajana.

Toimittaja on kuluneena kesänä tiedustellut asiaa eräältä toimikunnan jäseneltä, taustatietojen ja mahdollisen haastattelun saamiseksi, mutta tiedusteluun ei ole vastattu. Samaa asiaa on tiedusteltu syyskuun lopulla Mirva Kittilältä. Häneen mukaan toimikunta on viettänyt hiljaiseloa. Hän lupasi kuitenkin siirtää asia kunnanjohtajalle. Siihen asia on sitten jäänyt, eikä mitään taustatietoja ole saatu. Kyllä kunnalla on yritystä kuitenkin ollut, koska tällainen toimikunta on katsottu tarpeelliseksi perustaa. Jos on toimikunta viettänyt hiljaiseloa, niin sama hiljaiselo taitaa koskea myös, muutoin niin aktiivisia kesäasukkaita.

Tämän kirjoituksen voi tulkita herätykseksi kesäasukkaille.

Ernest Tykkyläinen ja veneen vesille lasku

Kirjoitti Aki Sillankorva

Ensimmäinen arkipäivä juhannuksen jälkeen valkeni aurinkoisena ja tavanomaista lämpimämpänä. Aamun auringon säteet Suvikartanon pihalla kuivattivat nopeasti kasteisten kukkien terälehdet, jotka avauduttuaan täyteen muistuttivat kesän kauneudesta – ja äskeisestä kesäpäivän seisauksesta.

Suvikartanon isäntä Ernest Tykkyläinen heräsi vuoteessaan jo klo 8.15, sillä tulossa oli tärkeä päivä, joka oli askarruttanut Ernestiä jo monta viikkoa. Oli aika laskea vene vesille. Olisi pitänyt laskea jo monta viikkoa sitten, mutta se oli siirtynyt monta kertaa, kun veneen varustelu oli tuottanut ongelmia, ei suuria, mutta kuitenkin veneilyn johdosta välttämättömiä.

Päästyään pienen viivyttelyn jälkeen nousemaan sängystään klo 8.35. Ernest ryhtyi aamupalan laittamiseen, sillä hänen vaimonsa Saara oli lähtenyt kaupunkiin auttelemaan lapsen lapsiaan erinäisissä asioissa. Nauttiessaan aamupalaa, kahvia ja kahta juustosämpylää, hän muisteli niitä menneitä vuosikymmeniä Suvikartanossa, jotka olivat tarjonneet monia elämyksiä, paitsi kartanossa, niin myös kylällä, sen järvillä ja metsissä – kalastaen ja marjastaen.

Ernest Tykkyläisellä oli tuvassa oma vakipaikkansa, ruokapöydän ensimmäinen tuoli ovelta katsoen oikealla, missä hän oli aina ruokaillut ja koonnut ajatuksensa päivän askareista, siinä hän tunsikin nyt itsensä onnelliseksi, vaikka hän olikin yksin, se ei häntä

häirinnyt, sillä olihan nyt tilaisuus ilman sivuhuomautuksia summata menneitä vuosia, jota hänelle oli ehtinyt kertyä tavan miehen verran, siis enemmän kuin monelle hänen aikalaiselleen.

Kello 8.50 Ernest otti toisen kupillisen kahvia ja toisen juustosämpylän, jonka hän tapansa mukaan halkaisi osittain niin, että väliin saattoi laittaa kurkku – ja tomattisiivuja, joita hän oli nuorempana aina vieroksunut, mutta sittemmin, ilmeisesti Saaran vaikutuksesta johtuen, hän oli muuttanut ruokailutottumuksiaan vihreimpään suuntaan, ja ihme kyllä hän oli siihen tykästynyt siinä määrin, että hän oli suorastaan vaatinut niitä jokaiselle aterialle, eikä siinä kaikki, jossakin vaiheessa mukaan oli tullut myös suippopaprika ja kesäkurpitsa. Eihän miehet ennen vanhaan tuollaisia syöneet, ei myöskään Ernest, mutta kun joku vuosikymmen sitten oli alettu voughkata lihan epäterveellisyydestä, oli Saara vähentänyt ja lopulta poistanut punaisen lihan kauppalistalta, ja siihen oli Ernestin pitkin hampain tyytyminen, eikä hän siitä juurikaan poikennut, paitsi silloin kun hän kävi toreilla tai markkinoilla; ei hän voinut mieltänsä malttaa, kun ilmassa leijuva makkaran tuoksu johdatti hänet suoraan grillikioskille.

– Ah, niin hyvää se vaan on, että kelpaa kalamiehellekin, jollainen Ernest uskoi olevansa.

Samalla kun päivä teki tuloaan ja Ernest Tykkyläinen lopetteli aamupalaansa klo 9.45, minkä jälkeen hän pukeutui työvaatteisiinsa, niihin, jotka hän oli poistanut arkikäytöstä, pitkiin kalsareihin ja puuvillaiseen aluspaitaan, edellisenä vuonna poistettuihin farkkuihin sekä vuonna 2002 ostamaansa harmaaseen kevythaalariin, joka ihme kyllä oli vieläkin käyttökelpoisessa kunnossa, vaikkakin se oli, sekä öljy, että maalitahrojen täyttämä, mutta se ei Ernestiä haitannut, joskaan Saara ei sitä olisi hyväksynyt käyttöön, sillä olihan hän nyt yksin, kun Saara oli lähtenyt kaupunkiin, missä Ernest toivoi Saaran pysyvänkin siellä niin kauan, kunnes hän saisi veneen varustettua ja lasketuksi vesille.

Kello 10.15 Ernest tallusteli ulos ja oli aloittavinaan veneen varustelun, mutta eihän se noin vain hetkessä ollut mahdollista, sillä ensin hänen oli päätettävä mistä aloitaisi. Vene, vähän yli neljä metrin avovene, oli talvehtinut trailerin päällä käärittynä kevytpeitteeseen. Saatuaan peitteen poistetuksi hän havaitsi, että vene oli jäänyt edellisenä syksynä pesemättä, niinpä hän muisti, että Saara oli kovasti hoppuutellut häntä kotiin. Ernest istahti veneensä viereen trailerin aisan päälle ja mietti mistä aloitaisi, se vei noin kymmen minuuttia aikaa, jonka jälkeen hän nousi ja sanoi – nyt Tykkyläinen hommiin.

Terve, sanoi Kantola, joka juuri oli saapunut paikalle, ja kysyi samalla mikä meininki?

– No, tässähän tätä pitäisi aloittaa tuunata, sanoi Ernest ja jatkoi, että olenpa tänä kesänä myöhässä enemmän kuin koskaan aikaisemmin, on näet sillä tavalla, että vuosi vuodelta tämä aloittaminen käy vaikeammaksi, vaikka ei tämä homma nyt sinällään mitään vaikeeta ole, mutta kun muistelen sitä, miten ennen tölskättiin ja silti hommat hoitui.

– Jospa sää oot tullu vanhaks, sanoi Kantola hieman virnistäen.

– No en, mutta kun Saara meinaa, että kaikki pihatyöt pitää tehdä ensteks, kun mun mielestä näitä vois tehdä vähän niinku vuorotellen, jotta joutuis kalalle. Otaks sää Kanto oluen.

– En kun mä olen menossa koskiin.

– No kuule, etkö toisi sieltä mulle tulpat tuohon perätuuppariin. – Joo tuon, mutta otetaas tuosta malli mukaan, jotta tulee kerralla oikeenlaiset. Niin tehtiin ja Kantola lähti ajelemaan koskiin päin. Ernest istahti uudelleen ja ryhtyi suunnittelemaan mistä nyt aloittaisi ja päätti kuitenkin ottaa ensiksi yhden oluen, sellaisen, joita hän oli ostanut Lidlistä, saatuaan eräältä naapurin rouvalta vinkin, jotta siellä on hyvää olutta 99 senttiä hylsy, jonka hän avasi ja kohotti sen odottaville huulillensa, jotka kuultuaan avaamisen ponnahdus äänen, olivat jo ehtineet törölleen, odottamaan suurta ennen kokemattonta uudenlaisen oluen makunautintoa, ja kun hän oli saanut siemaistua ensimmäisen kulauksen ja sitten toisen, niin maku alkoi paljastua, olutta. – Olutta se on, mutta ei aivan Kääriäisen oluen vertaista, totesi Ernest ja alkoi klo 10.35 tutkia hylsyn merkintöjä.

Jatkuu myöhemmin.

Maine

Maine on sellainen sana, jolla tarkoitetaan moraalisesti arvottavaa käsitystä, hyvää taikka huonoa, joka ihmisillä on joistain toisista ihmisistä tai asioista. Sitä ei pidä sotkea Uudessa-Englannissa olevaan osavaltioon nimeltä Maine. Ihmisillä maine ei liene ole synnynnäistä. Hyvä maine on hankittava, muun muassa hyvillä teoilla, kirjoituksilla, tutkinnoilla tai ajatuksilla. Toisaalta hyvä maine voi olla putatiivinen. Huonoa mainetta ei varsinaisesti tarvitse hankkia, sillä se seuraa vääristä valinnoista. Luultavammin jokainen ihminen on elämänsä jossakin vaiheessa tehnyt enemmän tai vähemmän, väärä valintoja, mutta niiden seuraukset ovat olleet vain pelkkiä lillukan varsia, eikä niillä ole maailman mainetta niitetty, mutta isossa kuvassa monet väärät valinnat ovat aiheuttaneet taloudellisia tappioita, maailman laajuisesti jopa sotia ja onnettomuuksia.

Kun väärä valintoja tehdään valtiojohdon toimesta, joko tarkoituksella tai tuottamuksellisesti, silloin voidaan usein puhua jo katastrofista. Tällaisia valintoja voivat tehdä vain ne, joilla on valta tehdä niin. Varsinainen katastrofivuosisata oli 1900-luku. Käytiin kaksi maailmansotaa, Talvi- ja jatkosota, Korean sota, Kuban kriisi, kaksi Irakin sotaa, kaksi Tšetšenian sotaa, Unkarin kansannousun tukahduttaminen, Tšekkoslovakian miehitys, Afganistanin sota, Kosovon sota ja monia muita Kaukasuksella ja Afrikassa käytyjä sotia. Kaikissa sodissa on vähintään kaksi osapuolta. Niille kaikille yhteistä on se, että sodat ovat aloittaneet valtiojohtajat, harvemmin niitä vastustavat kansalaiset. Yleisin sodan syy on; isompi yrittää valloittaa pienemmän. Siinä valtionjohtajat panevat arvovaltansa peliin. Voittojen johdosta johtajien maine sotapäällikköinä monin kertaistuu, joko hyvässä tai pahassa.

Hävinneiden murrettu maine voi aikojen saatossa muuttua kunniaksi, kun historian kirjoituksessa asia on laitettu oikeisiin mittoihin. Tällaisesta tunnetaan useita esimerkkejä. Sen ovat saaneet tuntea myös ne 1939-1945 sodissa olleet Kuohijoen miehet, joiden maine ja kunnia on, sittemmin vuosia myöhemmin palautettu.

Voittajakansat hurraavat johtajilleen kunniaa ja mainetta siinä uskossa, että sitä on koitunut heillekin. Voittoisa aloittaja julistaa omaa kunniaansa ja mainetta. Sodan melskeissä on kyseenalaisen maineen varjossa noussut esiin valtiojohtajia, joista sittemmin on tullut diktaattoreita. Tunnetusti monille heistä on käynyt huonosti.

Hyvä kello kauas kuuluu, paha kello kauemmaksi, sanoo vanha suomalainen sananlasku. Niin on kuulunut – ja on kuulunut Kuohijärven rannoille asti. Elintarvikkeiden, bensiinin, dieselin ja sähkön hinta jne. Kylälläkin seurataan huolestuneena tilateen kehittymistä.

Näin pohti Arvo Valta 85 v.

Hei toimitus! Tässä kertomus mun karpaloreissusta Himmerkinsuolle. Pyydän julkaisemaan sen lehdessänne. Terveisin Simo.

KARPALOITA JA HIRVIKÄRPÄSIÄ

Lokakuun alkupäivinä Kuohijoen kylällä levisi huhu, että Himmerkinsuolla on karpaloita valavasti ja suuria kuin retiisit. Se kolahti vanhan miehen päähän kuin nyrkki silmään. Sinne on mentävä, vaikka Martta vastusti. Mutta meninhän minä eräänä lokakuun sunnuntaina. Lähdin pääkaupunki seudulta aamulla seitsemän aikaan. Pimeää oli, mutta matka sujui niin kun kymmeniä vuosia aiemminkin, ilman ongelmia, Sitten mökillä vaatteiden vaihto. Puin ylleni hirvikärpästen varalta valkoisen hupullisen kertakäyttöhaalarin, jonka olin edellisenä päivänä ostanut Biltemasta hintaan 6,90 €. Sitten kohti Himmerkin suota. Ajoin Lammintietä vähän matkaa ja sitten käännyin Kulopalontielle. Siitä edelleen toisesta risteyksestä vasemmalle ja auto parkkiin. Miten tästä eteenpäin? Soitin Kekulle, kun en enää muistanut mistä suolle mennään. Kysyin miten tästä päästään suolle. Keku neuvoi, että parikytä metriä takaisin ja siitä polkua myöten suolle. Niinpä tein, mutta kun kuljin ja kuljin eteenpäin varmaankin lähes tunnin, niin suosta ei tietoaakaan. Siispä taas soitto Kekulle, joka kyseli mistä oikein lähdin. Ja kun kerroin, Keku sanoi, että olet täysin väärässä paikassa. Voi perskele, pari tuntia kävelyä ryteikössä ja kivikossa. – Ajatuskin alkoi käydä voimille # &&α??##.

Uudet ohjeet: takaisin ja ensimmäisestä risteyksestä oikealle, kunnes tulet parkkipaikalle. Siitä parikytä metriä takaisin ja kiven kohdalta lähtee polku suolle. Sitten nyppylän takana näkyy suo. Niinpä niin, reppu taas selkään ja menoksi, mutta kun ylitin mäen nyppylän, niin suota ei missään, vain laakso täynnä vitikkoa. Nyt kompuroid takaisin tielle ja taas soitto Kekulle.

– Olis pitänyt kääntyä hieman vasemmalle, sanoi Keku. Niinpä, uusi lähtö kaartuen vasemmalle nyppylän päälle, ja sitten se suo näkyi – kusasin ja huokaisin!

Matkaa oli vielä useita satoja metrejä ryteikköä ja kivikkoista louhikkoa. Pari kaatumista ennen suota, mutta ihanaa: nyt olen karpalosuoella, jossa olen vuosia sitten käynyt aiemminkin. Nyt oli kuitenkin koordinaatit hukassa. Ei se mitään; nyt otan marjaa ja lujasti. Näin ajattelin. Toisin kävi, nimittäin kello oli jo melkein kaksi ja nyt piti huilata ja syödä eväät, ne pari voileipää, jotka Martta oli kiireessä tehnyt kotoa lähtiessäni. Niin olin innoissani lähtemisestä, että en edes kahville jäänyt. Vesipullon sentään otin mukaan.

Kuvituskuva

Jalkineen jälkiä suolla oli enemmän kuin marjoja. Poimurilla sain kuitenkin kerättyä pari litraa karpaloita, osa oli kypsiä ja osa edellisen vuoden keltaisia marjoja. Hyviä nekin. Mutta aika riensi nopeasti. Minun oli otettava huomioon, se kun lupasin Martalle palata kotiin valoisan aikana. Kerääminen alkoi tuntua tuskalliselta, jokin alkoi jäytää mieltäni: onkohan tässä mittää järkeä? Aurinko oli jo painumassa lännelle. Siispä reppu selkään ja marjaämpäriin kansi kiinni. Suunta takaisin. Samalla ilmeni ongelma, mistä kohtaa olin tullut suolle, joka on pyöreän muotoinen, ja jota ympäröi joka puolelta saman näköinen ryteikkö. Suolle tullessa en ehtinyt laittaa merkille tuloreittiä, kun hirvikärpäset tekivät jatkuvasti hyökkäyksiä, ja piti koko ajan piti katsoa eteensä, ettei vain astu liukkaan kiven päälle tai kiven koloon.

Ratkaisu oli tehtävä, se oli; tuosta noin! Mutta väärin meni. Pätkittäin polun tapainen katosi siinä missä suuntavaistonikin. Ei minkäläistä muistikuvaa tulosuunnasta. Voi helekatin helkatti. Harhailin ryteikköisessä ja kivikkoisessa maastossa, kunnes tulin hakkuaukealle, joka kasvoi horsmaa ja metrin mittaista vitikkoa, eikä tietä näkynyt missään. Oli pakko ottaa puhelin avuksi, mutta ei siitäkään paljon apua ollut, kun matalalta paistavan auringon loisteessa ei näytöstä saanut mitään tolkkua. Keskellä aukkoa oli iso siirtolohkare. Päätin mennä sen varjopuolelle, jotta pääsisin ottamaan yhteyttä Kekuun. Matka, vaikka oli vain noin 500 metriä, oli tosi vaikea kulkuista. Kompastuin ja kaaduin taas turvalleni. Hiki pakkasi pintaan. Kiven varjoisalta puolelta soitin Kekulle. Mutta kun en osannut yhtään selvittää olinpaikkaani, niin eihän siitä mitään tolkkua tullut. Sitten tuli lohtua; Tuija soitti ja pyysi kahville. Minä lupasin tulla, jos täältä selviän elävänä ihmisten ilmoille. Totta puhuen, ajattelin kyllä, että mitenkähän tässä käy, jos tulee pimeä ja olen vielä täällä metsässä ilman kompassia, taskulappua ja tulitikkuja? Jouduin riisumaan hupullisen kertakäyttöhaalarin hikoilun johdosta. Sitten olin paljain päin, mistä seurasi, että ainakin kokonainen divisioona hirvikärpäsiä teki äkkinäinen hyökkäyksen kimppuuni. Antauduin aseettomana! Taatanan taatana.

Kun olin puolitoista tuntia räpiköinyt, ja kaatunut useita kertoja, niin tulin ajatelleeksi; miksihän tänne Hämeeseen, Tuliharjua lukuun ottamatta, on aikoinaan kipattu, toisin kuin Keski-Suomessa, näin paljon kiviä? Onneksi osaan kaatua kuin laskuvarjohyppääjä laskeutuessaan maahan, sillai kupsahtaen, ilman mitään vaurioita, ei edes marjaämpäri tyhjentynyt!

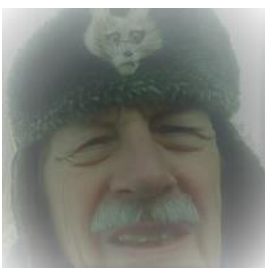
Löytyihän se auto viimein, mutta melko puhki olin. Mökille päästyäni siivosin itseni enimmästä hirvikärpäsistä. Jäi niitä riittävästi vielä kotiin vietäväksi, perskele. Ennen kotiin lähtöä poikkesin Tuijalla. Sain lämpöien takan loisteessa nauttia kakkukahvit. Voi että se tuntui ihanalta. Marjasaaliista en kehdannut kertoa. Kotona oli pakko kertoa Martalle. En aivan ehtinyt päivän valon aikana kotiin. Kyllä vanhakin mies osaa ottaa opikseen: Ei koskaan enää suolle, ei ainakaan yksin, eikä ilman taskulamppua ja - tulitikkuja.

Kuvituskuva

Karpalo, Kyrö Napue ja rosmariinin oksa, saavat vielä odottaa.

Kylällä nähtyä ja kuultua

Kylätoimittaja Yrjö Järventausta

Kesän mittaan kylällä nähtiin yhtä ja toista, erinäisiä kylätapahtumia, mutta vähemmälle huomiolle on jäänyt muun muassa se, että Kylä-Pasila sai uuden omistajan ja Kalkkikaivos uudet kaiteet, jotka saadun tiedon mukaan tehtiin Metsähallituksen toimesta vankityövoi-

mallalla. Sen verran tuo kalkkikaivos on syrjässä kylältä, että se tuli valmiiksi toimituksen huomaamatta. Hyvin tuo työmaa oli järjestetty, vankien kuljetus päivittäin työmaalle ja sieltä pois. Siitä ei aiheutunut kylälle minkään laista haittaa. Nyt adoptiokohteessa on turvallista liikkua. Liikkuminen siellä on kuitenkin jokaisen omalla vastuulla.

Uudet kaiteet louhoksella.

Nopeusrajoitus.

Kuvituskuva

Liikkuvat Leikit

Karpaloita Himmerkinsuolta ja kerääjän varustus.

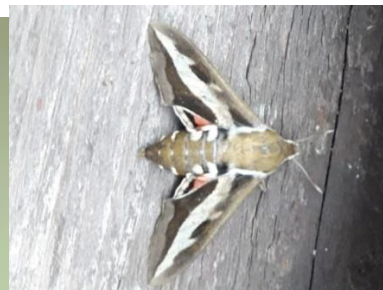
Masan villiviini Kuvat: Jaana Jokinen

6/2022

Evon kärpänen

Kuva: Risto Keino

Tämän lehden numerossa 6/2022 julkaisimme oikeanpuoleisen kuvan vielä tunnistamattomasta kärpäsen näköisestä oliosta. Mahtaako olla samaa sukua, kuin tuo Evon kärpänen. Kuka tuntee?

Hämeenlinnan Evolta on löydetty tieteelle aiemmin tuntematon laji, *Megaselia haartoi*. Tieteelle uusien lajien näytteet ovat Tanskassa tutkittavina. Esben Bøggild.

[Katariina Taleva katariina.taleva@iltalehti.fi](mailto:katariina.taleva@iltalehti.fi) 19.9.2022

Metsähallituksen hyönteiskartoituksissa on löydetty ainakin kolme tieteelle uutta kärpäslajia. Lisäksi on havaittu ainakin 15 kärpäslajia, joita ei ole aiemmin havaittu Suomessa. – Uudet lajit ovat osoitus siitä, että jopa Suomen vanhat metsät kätkevät yhä sisäänsä täysin tuntematonta lajistoa, vaikka Suomen lajisto onkin maailman parhaiten tunnettujen joukossa, **kertoo suojelubiologi Sampsa Malmberg Metsähallituksen Luontopalveluista tiedotteessa.**

Kylätapahtumia

Kesäkauden päättyessä syksy oli jo värjännyt koivun lehdet keltaisiksi. Päivä oli puolipilvinen, ja iltahämärä tuli nopeasti. Tunnetusti runsaat herkut, jotka oli tuotu nyyttikestiperiaatteella, maistuivat päättäjien suissa.

Paikalle oli saapunut noin 50 osanottajaa, joka on enemmän kuin koskaan aiemmin näissä päättäjäsissä. Osasyynä siihen varmaan oli sää, lämmin ja kuiva, joka iltaa myöten kirvoitti keskustelut omaan atmosfääriinsä.

Kuvat: Jaana Jokinen

KYLÄTALO VEPARILLE
Padankoskentie 55
14980 KUOHIJOKI

TO 29.9.2022
Klo 18.00-20.00

Eri puolilla Pälkänettä järjestettävien kyläiltojen tarkoituksena on tiivistää kunnan ja alueiden välistä vuorovaikutusta ja yhteistyötä. Tervetuloa tapaamaan kyläläisiä sekä keskustelemaan alueen vahvuuksista ja kehittämiskohteista.

Kyläläisiä

Elinvoimajohtaja Sirkku Mäkelä

Kuohijoen ja Padankosken yhteinen kyläilta Veparilla veti yleisöä istumapaikat täyteen, noin 20 osanottajaa, ja se on aika paljon näissä olosuhteissa. Hanketiimi; elinvoimajohtaja Sirkku Mäkelää ja Hanna Alanen käsittelivät vuorovaikutteisesti ajankohtaisia aiheita. Kuvat: Jaana Jokinen

Tietosuojalauseke

Kuohijoen Sanomat on kylälle suunnattu ja harrastuksena toimitettu, ilmainen silloin tällöin sähköpostissa piilokopioina jaettava lehti. Lehti suojaa tilaajien yksityisyyttä soveltuvan lainsäädännön mukaisesti.

Tilaajatiedot Tilaajatiedostoon tallennetaan tilaajan tahdon mukaisesti tilaajan nimi ja sähköpostiosoite sekä mahdolliset muut tilaajan antamat tiedot kuten puhelinnumero tms. Tietoja ei luovuteta muihin tarkoituksiin.

Tilaajatiedot ja niiden käyttö

Tiedot kerätään ainoastaan siihen tarkoitukseen, että Kuohijoen Sanomat voidaan lähettää tilaajilleen. Tilaus katsotaan suostumukseksi rekisteriin. Tilaajan tiedot poistetaan pysyvästi, kun tilaaja on ilmoittanut lopettavansa tilauksen. Lehden lakatessa tilaajatiedosto tuhotaan pysyvästi.

Rekisterinpitäjä: Raimo Maurola, Minttutie 28 D 27 01300 Vantaa, puh. 0408228192 raimo.maurola@elisanet.fi